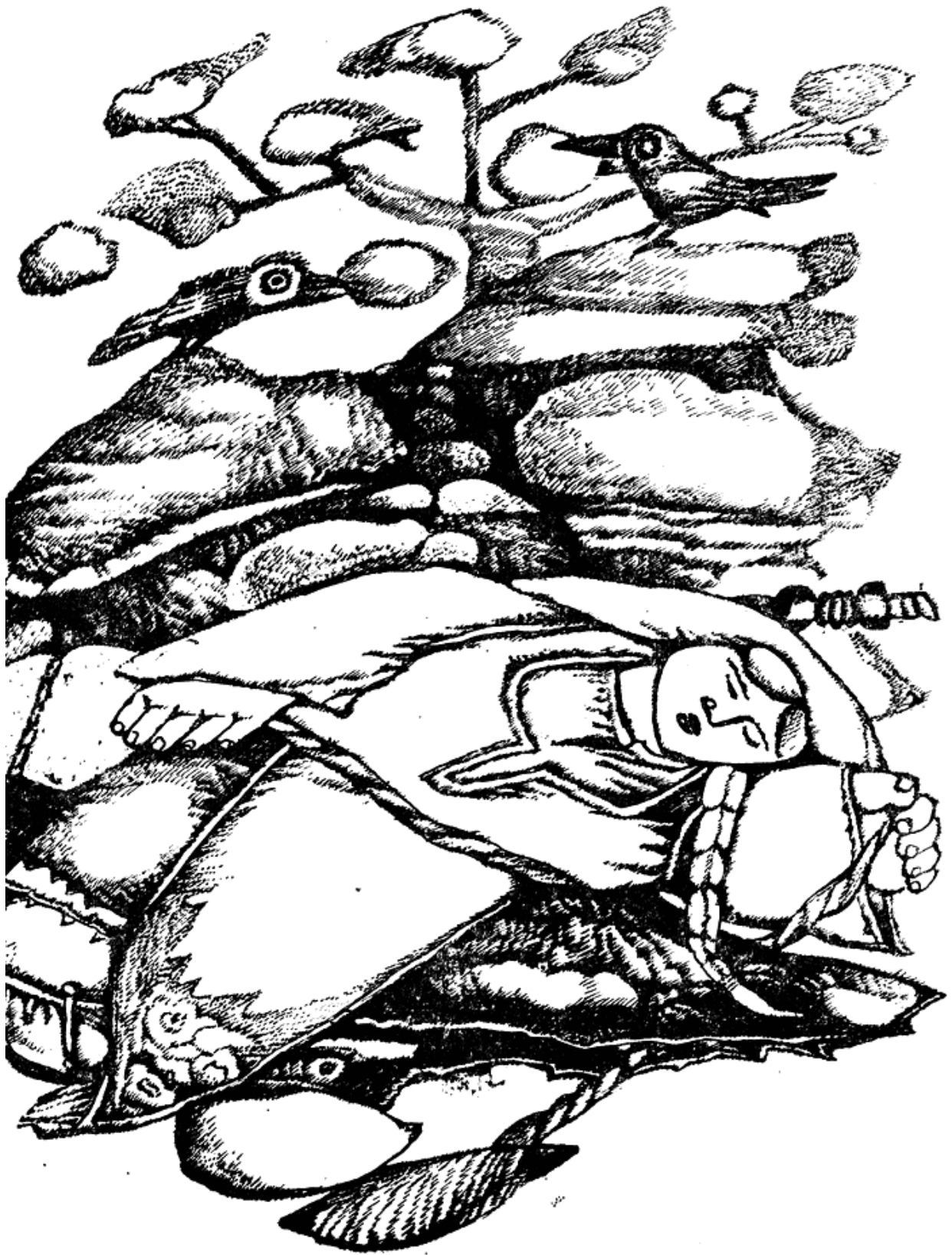

ГЕОРГИ РУСАФОВ
ТЕЛЕНЦЕТО С ДЕВЕТ ЗВЕЗДИ
НА ЧЕЛОТО

chitanka.info

I

Живял някога беден вдовец. От покойната си жена той имал само една дъщеричка. Добринка я викали. Момичето било мила, пъргава девойка — с тежки златни плитки, сякаш изплетени от ръкойки слънчеви лъчи; с големи сини очи, откраднали коприната на модрото юлско небе. Бащата се губел от заран до мръкнало из къра да вади хляба за двамата, а девойката в туй време шетала като мравка в къщи. И правела, каквото правела, когато морният човек се прибирал у дома, винаги намирал да дъхти на софрата сладко-сладко или гърненце с чорбица, или тиганче с каша, приготвени от чевръстите ръце на малката стопанка, златокосата му хубавелка.

Но един свъсен ноемврийски ден по здрач в къщата на вдовеца нахълтала невикана, незвана стара-прастара баба, прославена сватовничка. С едното пристигане старухата се заключила насаме с бащата, отворила срещу него големите си сладкодумни уста, па нещо дълго, дълго му говорила. И минали не минали три дни от посещението на сватовницата, в тихия дом на сирачето се настанила мащеха — вдовица другоселка, която довела със себе си своята грозна като жаба и зла като оса щерка Керачка.

Бащата, човек кротък и сговорчив, приел момичето на втората си жена от първи поглед така, сякаш то отколе му било дъщеря. Ала мащехата — ах, мащехата, още щом зърнала на прага завареничето с тежките златни плитки, с големите лазурни очи и със стройната като тополка снага, на минутата станала жълта-зелена от завист. И като стиснала ядно тънките си зли устни, изсъскала задавено в ушите на Керачка:

— Тази икона не бива да седи под един покрив с тебе, чедо; ще ти мъти водата, когато започнат да идват сватовници... Затуй трябва овреме да правим, каквото правим, но да я прокудим от тука!

— Трябва, мамо... — тутакси кимнала глава грозната девойка, която по злоба не падала по-долу от майка си.

Заканите, които двете жени изrekli пред прага на новия им дом, не излезли празни думи, хвърлени на вятъра. Още на другия ден, както

се били сговорили, те взели да правят всичко, което им подсказвали злите сърца, за да отровят живота на завареничето в доскоро милата му бащина къща.

Хокали кроткото момиче за щяло и нещяло.

Бързели го от тъмно до тъмно да върши най-черната работа у дома.

Подхвърляли му само трохите от хляба, който то месело, то пекло.

Пъдели го от софрата, докато самички омитали лакомо вкусните гозби, сготвени от хубавелката.

Заклучвали празничните му премени, останали от покойната му майка, за да не може момичето да излиза в празник с дружки на хорото.

Така се изтъркулили много дни, много месеци...

Като виждал как мащехата и доведената ѝ щерка все по-зле и по-настървено измъчвали родната му дъщеря, сърцето на бащата плачело от мъка. А да ѝ помогнал не могъл — колкото пъти се опитвал да я защити, по-лошо ставало. Затуй — поне да не гледа с очите си теглото на кроткото момиче — отчаяният баща взел да се не свърта в къщи. Имал-нямал работа навън, щом чуел, че злите жени надигали пак глас върху завареничето, той грабвал калпака си и хуквал по път и без път към къра или нейде из горските пущинаци, само и само да е по-далече от дома.

Веднъж, когато при една тежка свада побягнал отново към гората, бащата неусетно нагазил в тиха поляна, потулена сред най-големия гъсталак на леса. Кръгла като тепсия, покрита от край до край със сочна трева, над която поклащали сънливо пъстрочелите си главички безброй дъхави цветя, този горски кът приличал на гумно, застлано от незначайна вълшебница с китен губер. Само в средата на поляната, събрала в себе си всичките весели багри на небесната дъга, стърчал тъжно вековен изсъхнал дъб с дълбока хралупа.

Тишината, която царяла навред из тоя горски оазис, допаднала на бащата и той се запътил към сухото дърво. Седнал, опрял гръб близо до хралупата му, притворил очи и както правел напоследък всякога, щом останел сам, изтерзаният човек пак се замислил с какво би могъл да облекчи горката участ на кротката си дъщеричка.

— Ех, ако си имаме в къщи теленце, може би работите у дома не щяха да бъдат толкова лоши! — въздъхнал по едно време издълбоко

бащата на завареничето. — Добринка щеше всяка заран да изкарва добичето на паша и тъй поне през деня нямаше да я вижда злата й мащеха и от тъмно до тъмно да я хока за щяло и нещяло, както що прави сега!...

Същия миг нещо изтрополило в хралупата. Тъмната доскоро дупка изведнъж засияла така силно, толкова ярко, като че ли вътре изневиделица се било търкулнало слънцето, и докато изуменият човек да разбере какво става в нея, из хралупата изскокнало едно теленце... С големи умни очи, с високо белоснежнo чело, на което блестели девет мънички звезди, сякаш някой великан го бил откъснал от небето и кичнал над розовата му муцунка, теленцето застанало кротко пред бащата и му проговорило с човешки глас:

— Чух те да се вайкаш, човече, че си нямаш теленце... Е, разгледай ме добре и ако ти харесам, отведи ме със себе си, че аз пък си нямам стопанин да се грижи за мене! Ще видиш, че с дъщеря ти ще станем добри приятели — много обичам да ме пасе девойка, която ще ми пее, докато аз си хрупкам тревицата. Тогава пашата ми се услажда сто пъти повече!

Щом разбрал какво му предлагало теленцето, бащата едва не се побъркал от радост. Но веднага след туй си спомнил за двете зли жени, които сега се разполагали като господарки в дома му, и помръкнал. „Та ония пепелянки там ще затрият хубавото добиче само заради Добринка, бива ли да го отведа на явна гибел!“ И нали бил честен човек, побързал да сподели тревогата си със звездочелото животно. Ала теленцето не се изплашило. Врътнало глава, рекло му:

— Защо да си слагаме отсега гайле на главата, добри човече? Нали отколе се знае, че всяка рана си има цяр — когато му дойде времето, все ще намерим и ние лек за нашата беда!

Тези умни думи поуспокоили бащата и след малко той подкарал с олекнало сърце и усмихнат до уши звездочелия хубавец към дома си...

II

Дори ако бащата ѝ бил донесъл отнякъде най-скъпите одежди на света, които открай време разтупкват лудо всяко моминско сърце, и те едва ли щели да зарадват завареничето така, както го зарадвало теленцето с деветте звезди на челото. Още щом го зърнала на двора и разбрала, че нея са определили да се грижи за него, девойката се спуснала с щастлив вик към гостенчето. Прегърнала го и дълго, дълго го целувала и обливала с радостни сълзи, като че ли се били срещнали след продължителна раздяла свиден брат със свидна сестра. Сетне момичето чак до мръкнало час по час изтичвало в обора и току тикало към влажната му муцунка ту кора хляб, ту стиска сочна трева или росна клонка и все му бърборело, бърборело:

— Хапни си, миличко теленце, хапни си сега, каквото бог дал, мое братленце, па утре ще те отведа на най-хубавата горска поляна, с най-сладката тревница, та славно да ми се напасеш... О, ще видиш как добре ще си живеем ние с тебе в гората, мой красавецо — далече от мащехата ми и от дъщеря ѝ!

— А песни ще ми пееш ли там?

— И песни ще ти пея, братленце-теленце, най-хубавите песни, които съм запомнила от мама, ще ти изпея, докато ти си хрупкаш тревницата, че и мене ми е заждняло сърцето за песен...

Мащехата не пропуснала нищо от щастливата шетня на завареничето през този ден. Дебнела зорко всяка негова стъпка. Слухтяла за всяка негова дума. И според туй, колко радост съзирала в тях, ту побледнявала като вар, ту позеленявала като гуцер от злост и завист. Не се успокоила и през нощта. До бели зори се извивала от ярост в леглото си като настъпен смок и все мислела и мислела какво да направи, що да стори, за да помрачи ненадейното щастие на сиротинчето. И когато на сутринта Добринка подкарала със засияло лице теленцето на паша, злата жена я спряла при дворните врата, пхнала в ръцете ѝ претъпкан чувал с памучни къдели, па строго ѝ поръчала:

— Прави днес, каквото правиш, но до залез слънце искам от тебе да изпредеш къделите в този чувал, да изтъчеш преждата, да избелиш платното и довечера да ми го донесеш изгладено, сгънато, като от пазар купено!

Щом чула какво иска от нея мащехата, грейналото лице на девойката помръкнало като образа на пълнолика месечина, заседнала в черен облак. Три пъти зинала, без да отрони думичка, докато накрая простенала:

— Но, мамо, кой човек може да свърши толкова работа за един ден, и то без...

Ала оная начаса я срязала. Тропнала грозно с крак и ревнола срещу момичето така страшно, че разлаяла кучетата в махалата:

— Млъък, никаквице, език да имаш, глас да нямаш!... Не сториш ли всичко, което ти поръчах, да не се връщаш вече у дома, че под покрива ми за мързелани като тебе няма място — по-добре вълци да те одрънкат в гората, проклетнице, та да не ме вкараш в грях аз да те погубвам!

И Добринка не продумала повече нито дума. Дигнала мълчаливо чувала с къделите на гърба си и запреплитала крака подир теленцето към гората — ни жива, ни мъртва от обида и страх.

Докато момичето прекосило селото, сърцето му мълвяло:

„Бягай да бягаме по-далече от тази пепелянка, сестрице!... Да се махнем колкото се може по-скоро от злите й очи!“

Но когато девойката нагазила в леса, когато над главата ѝ гръмнал веселият хор на току-що пробудените безгрижни птици, мъката ѝ изведнъж се отприщила. И огорченото момиче заридало високо на глас, от лазура на очите му рукнали като дъжд горещи сълзи.

— Девойко-девойчице, златна косице, защо плачеш, защо рониш маргар сълзи? — извърнало към разплаканото момиче големите си умни очи теленцето с деветте звезди на челото.

— Как да не плача, теленце-братленце, как да не роня сълзи, когато ти само чу какво ми поръча да свърша днес моята зла мащеха и какво ме чака, ако не успея да го направя! — изхлипала още побезутешно Добринка, като се хвърлила да прегръща и милва звездочелата главица на телето. — А може ли за един ден да изпреда толкова къдели, да изтъка преждата, да избеля платното? И къде ще намеря в тая пуста гора вретено, чекрък, разбой, совалки — с голи ли

ръце да свърша всичко, което иска оная от мене?!... Ох, мило братче, няма да видя повече бащината си къща, тука сред тия пущинаци ще изтлея като бездомно куче, неоплакана от никого ще угасне горката ми младост!

Ала теленцето мислело друго:

— Не оплаквай без време младостта си, девойко, нали всичко, което още не се е случило, може и никога да не се случи... — прекъснало то риданията на момичето с топлия си глас: — Хайде, отведи ме сега на поляната с хралупестия дъб, където се срещнахме с баща ти; там аз ще си хрупна сладко, а ти през туй време, без да мислиш за друго, ще ми изпееш някоя от майчините си песни, както ми обеща още вчера в обора... Или забрави вече обещанието си, сестричко?

— Как да съм го забравила, когато снощи с едното лягане, та до бели зори съм си тананикала все тях дори насън... Ох, колко ли смешна съм била! — усмихнала се през сълзи Добринка, щом телето ѝ споменало за песните, които предния ден обещала да му изпее на пасбището. — Та нали това са все песни, които мама приживе ми е пяла — мили ми са всички, драго ми е да ги пея, но...

— Тогава да тръгваме по-скоро към поляната, че погледни слънцето — отскочило е вече цял остен над гората, след малко ще изпие росата, пък аз най обичам росната трева... — побързало звездочелото теленце да отклони девойката от грижите ѝ за чувала с неизпredenите къдели.

А когато нагазила в поляната с хралупестия великан, прелестите на този дивен горски кът тутакси грабнали сърцето на момичето. Омагьосали го с магията на багрите си, замаяли го със сладкия дъх на билките и цветята. Издухали насъбраната горчилка от гърдите му, сякаш вятър-ведреник издухал оттам утринна мъгла. И Добринка сама не усетила кога дигнала засияли от радост очи към модрото небе, кога отворила уста и кога запяла.

Думите на девойкината песен се стрелнали нагоре към слънцето като волни чучулиги. Сборичкали се палаво под синята коприна на небесната вие. Втурнали се отново в луда надпревара пак към поляната, дето звездочелото вече хрупкало росната тревца...

— Девойко-девойчице, златна косице, виж: вече пладне настана, време е да подремнеш на сянка, докато премине жегата! — прекъснало

теленцето песните на сладкогласото момиче, когато лятното пладне разпростряло над цялата поляна знойната си пелена.

— Какво говориш, братленце-теленце! — стреснала се като ужиленa девойката, спомнила си едва сега за чувала с памучните къдели. — Нима забрави поръката на мащехата ми и каква беда ще ме сполети, ако не я изпълня до залез слънце, а на — слънцето скоро ще климне на заник!... Не, не ми говори за никакво спане, братко, стига ми, дете загубих цялата утрин песни да пея!

Но звездочелото не отстъпило:

— За повелята и грозната закана на мащехата си ти сега не бери грижа!... — настояло то. — Легни си спокойно хей под оня храст, наспи се с леко сърце до нова хладовина, па като се събудиш, ще видиш какво е станало... Повярвай ми, сестричко, няма да оставя без отплата сладките песни, които ти ми пя, докато си хрупках безгрижно росната тревица!

Всичко това теленцето изрекло с такъв топъл глас, като през цялото време гледало девойката все в очите с такава доброта и нежност, че тя за втори път тоя ден не усетила кога забравила отново тревогите си за къделите, кога щукнали от ума ѝ пак грозните закани на мащехата и кога се люшнала послушно към посочената ѝ сянка. А щом положила златокосата си глава върху дъхавата тревица, спокойно затворила очи и заспала дълбоко, безгрижно, сякаш невръстно дете се гушнало в skutите на родна майка. Еднички в съня ѝ продължили да звънят дълго-дълго като ромон от златен дъжд мамините ѝ песни, които Добринка пяла неспирно цялата утрин...

III

Когато видяло, че сладкопойната му стопанка вече е заспала дълбоко и нямало скоро да се пробуди, теленцето с деветте звезди на челото скочило на крака. Дигнало глава, наострило уши, па дълго слухтяло и дълго се оглеждало на всички страни. Сетне припнало чевръсто и обиколило надлъж и нашир три пъти цялата поляна, като се спирало и заничало зорко във всяка пролука между дърветата, които ограждали с могъщите си дънери тихия горски кът. Накрая — щом се убедило, че отникъде не дебне ничие любопитно око — то се върнало при дъба, пхнало бялата си глава в тъмната му хралупа и викнало:

— Мои девет верни побратими, девет сръчни джуджета, елате бързо при мене и на добрата ми стопанка с вълшебната си сила помогнете!

Теленцето още не било изрекло докрай зова си към своите невидими побратими и хралупата пак засияла с ярка бяла светлина, сякаш слънцето за втори път влязло в нея. Едновременно с това някъде дълбоко под могъщите корени на вековното дърво се разнесъл тропот от много забързани крака и за по-кратко време, отколкото е необходимо на човек да преброи до девет, от грейналата дупка изскокнал и пъргаво девет задъхани джуджета.

С дълги до пояса бели бради, с нахлупени до гъстите им вежди зелени копринени капишони, върху които блестяла по една златна звезда, с преливащи от доброта тъмни очи малките човечета се скупчили под муцуната на звездочелото теленце, вирнали глави, па изписукали като из едно гърло:

— Чухме зова ти и ето ни всички при тебе, побратиме!... Хайде, кажи ни по-скоро какво добро искаш да сторим на твоята сладкогласа стопанка, за да го направим веднага, че нейните звънки песни веселиха цялата утрин и нас в подземните ни работилници!

Най-напред теленцето доверило на джуджетата дума по дума всичко, което знаело от видено и чуто за сирачето. Патилата му от злата мащеха, голямата му радост при първата им среща в двора,

надеждите му, че най-сетне и то ще види бял ден, когато го извежда на паша далече от очите на злата жена — нищо не пропуснало. След туй им разказало как мащехата още на заранта помрачила мъничкото щастие на девойката, като й дала хей този претъпкан с памучни къдели чувал и люто й се закарала да не я пусне у дома, ако до залез слънце момичето не изпреде къделите, не изтъче преждата, не избели платното и вечерта не й го отнесе в къщи изгладено, сгънато, като от пазар купено...

— А кажете ми вие, побратими, които много сте живели, много сте видели и много знаете: може ли само момиче да свърши цялата тая работа с голи ръце за един-едничък ден! — чак тропнало накрая с крак от възмущение и гняв теленцето.

— И дума да не става, че човек може да стори самичък това, и то без вретено, без чекрък, без разбой... — изпреварило да отговори за всички, както се случва често и при хората, най-младото джудже, което било едва на триста години, па добавило важно: — Ясно е като две и две четири, че оная с туй иска как-как да прокуди от дома му хубавото девойче, та да не пречи на грозната й дъщеря, когато там започнат да идват сватовници!

— Затуй пък ние ще сторим заедружно всичко, което завареничето не може да направи само и така ще покажем на сладкопойницата и на света, че доброто сърце никога не остава в беда без приятели... — обадило се след него най-възрастното джудже, което било с цели деветстотин години по-старо от най-младия си брат.

— Е, повече нищо не искам от вас, побратими, ала не се бавете, че вижте: слънцето крачи, крачи, скоро ще догони заника, а както вече чухте, много работа има да свършите! — налели се с признателност и надежда големите хубави очи на звездочелото.

— Сега, ей сегичка, докато се обърнеш-завърнеш, всичко ще бъде направено, побратиме. Няма да се посраим ние нито пред тебе, нито пред сладкопойната хубавелка — ще й се отплатим, както си знаем, за милите й песни! — развълнували се малките човечета с белите, дълги до пояса бради, па се юрнали в луда надпревара към хралупата на дъба и се напъхали до едно пак в бездънната й кухня.

Минало, колкото време минало, деветте джуджета се върнали за втори път на поляната. Но сега ръцете на нито едно от тях не били празни. Едни стискали като копия тънки писани вретена. Други носели

в копринени торби цеви. Трети измъкнали от хралупата навън сребърно чекръче. А последните стоварили на тревата цял златен разбой. И преди теленцето да мигне девет пъти, доскоро тихият горски кът изведнъж зашумял, зазвънял от сладките звуци на припрян благодатен труд.

Първи забръмкали като щастливи пчели във ведро майско утро писаните вретена на предачите, като превръщали със светкавична бързина дебелите памучни къдели в тънки нишки. Сетне заклокочили с радостна гълчава като придошли пролетни ручей колелцата на сребърния чекрък, който намотавал гладко-гладко готовата прежда върху дългите цеви. Накрая забумкал игриво, тържествено като сватбарски тъпан златният разбой. И под него рукнало сякаш водопад от бяла пяна изтъканото платно — тънко като паяжина, бяло като пряспа.

Докато ставало всичко това, Добринка все спала и спала, като в съня ѝ през цялото време звучели пак майчините ѝ песни, които била слушала от нея ту над люлката си, ту край разбоя у дома, ту на нивата по жътва... Така девойката не видяла нито кога се появили деветте малки човечета, нито кога те превърнали дебелите къдели от чувала в тънко, претънко платно, нито пък ги усетила кога отново изчезнали в хралупата, като оставили подир себе си една-едничка следа — топчето готово платно.

Едва когато нейде в усойте на планината се пробудил вечерникът и първата му въздишка люшнала листата на дърветата, завареничето също се размърдало. Отворило очи, потърсило с още сънен поглед звездочелото си приятелче и какво да види: лежи теленцето кротичко до вековния дънер на хралупестия дъб, преживя си безгрижно след сладката паша, а току под муцунката му се белее като снежна топка цяло топче чисто, тънко платно, сякаш от пазар донесено — режи от него, девойко, и ризи за сватбен дар крои!

— Какво е това чудо, майко мила, будна ли съм, или още сънувам! — чак писнала от смайване Добринка, като изтичала при теленцето.

— Не сънуваш, девойко-девойчице, златна косице, а виждаш наяве изпълнена от край до край тежката поръка на злата ти мащеха... — отвърнало тихо теленцето, па като въртнало големите си умни очи към момичето, добавило дяволито: — Ех, има да се пука от мъка тая

нощ своята мащеха, че пак ще си спиш в леглото, а не при вълците в гората, както ѝ се искаше на нея!

— Ама кой вълшебник направи това невиджано и нечувано чудо на чудесата, братленце-теленце? — пламнала като божур от вълнение девойката. — Кажи ми го, заведи ме, братко, при него — златните му ръце за сполай да целуна, поклон до земята да му сторя, дете ме отърва от грозната прокуда, с която ме заплашваше моята мащеха!

— Направиха го едни от тия невидими добряци, които навред по света се грижат да не плачат добрите момичета... — засмяло се звездочелото.

— Но кои са те, къде са?... Моля те, братленце-теленце, повикай ги или ме отведи при тях, така без нищо ли ще отмина добрината им! — не мирясвала Добринка.

— Повече не питай!... — изправило се изведнъж на крака теленцето. — Нека сега да се прибираме, че виж: слънцето климна на заниз и мащехата ти май вече се коси у дома, дете още не сме се върнали!

Накрая завареничето сподавило любопитството си, притихнало и двете приятелчета тръгнаха към къщи. Напред вървяло теленцето с припламналите в здрачината девет звезди на бялото му чело, а след него припкала като козле златокосата му стопанка и пеела от радост така буйно, та цялата гора ехтяла...

IV

Мащехата наистина вече се косяла от яд, че завареничето и звездочелото теленце още се бавели в гората. Сигурна, че девойката нямало да изпълни дори наполовина непосилната ѝ повеля, тя била събрала предварително при себе си цяла дузина махленки, та всички да видят с очите си колко непохватна, колко мързелива е прехвалената Добринка. И сега, заобиколена от съседките си, злата жена час по час сочала ту към климналото на заник слънце, ту към пустия път, по който трябвало да си дойде момичето с теленцето, и току подвиквала на жените:

— Вижте, сестрици, погледнете, слънцето вече заседна зад Голи връх, скоро ще стане тъмно като в рог, а оная никаквица все я няма и няма!... Е, кажете ми, любезни, кое свястно момиче ще се шляе по туй никое време в гората? Ама пусти мързел — само и само да не помогне в къщи с нещо на моята Керачка, проклетницата е каил дори да спи в пущинаците!

— Беля, сестро, беля, на нефел огън се печеш ти с това заварениче... — мърморела близо до нея угоднически една от махленките, която имала също грозна и ленива дъщеря като Керачка, затуй не по-малко от нея мразела пъргавата хубавелка с тежките златни плитки. — Късмет имаш, че дъщеричката ти по работливост не отстъпва на моята Цоца, иначе умът ми не стига, горкано, как смогваш да подреждаш тежкия си дом сама-саменичка с това непрокопсано момиче!

— Ама търпението ми вече преля, мила, преля-я-я... — разлютила се още повече мащехата след поощрителното мърморене на Цоцината майка. — Нека само да ми се върне, без да е свършила работата, която ѝ дадох тая заран, па ще видите какво ще я направя — ще я пребия от бой и саката ще я натирия в гората, вълците да я одрънкат там, че и на мене да ми светне като на другите люде пред очите!

— То като няма файда от доброто, какво друго ти остава да правиш, сестрице, освен да опиташ с дебелия край; всеки на твое място би сторил същото... — побързала майката на Цоца да ливне още малко масълце в огъня. — Нали не за тоя, дето духа, хората отколе са рекли, че злата круша само злият прът я оправя!

В това време горният край на пътя изведнъж припламнал в яркозлатисто сияние, сякаш там се търкулнала месечината, и сред неговата мека светлина се очертали забързаните фигури на двете приятелчета. Напред пак вървяло теленцето с деветте звезди на челото, от които струели в мрачината златните пламъци, а подир него все така пъргаво и щастливо потичвало завареничето с топчето платно, бялвало се в ръцете му, като че ли носело наръч памук... Щом го зърнала, мащехата грабнала първото дърво, което се мярнало пред погледа ѝ. След туй изхвъркнала с къrpела от двора на улицата и когато звездочелото и девойката се приближили до нея, размахала заплашително цепеницата над главата си и викнала срещу Добринка със страшен глас:

— Чувай, никаквице, ако не си свършила всичко, що ти поръчах тая заран, веднага се връщай в гората и кракът ти да не стъпва повече насам, че здраво място няма да оставя по тебе!... По-добре вълците да те затрият в пущинаците, отколкото мене да вкараш в грях, проклетнице!

Докато този грозен рев кънтял над смълчаната във вечерния мрак махала, девойката стояла притихнала с наведена глава зад телето и не отронила нито дума за своя защита. Едва когато мащехата пресипнала от викане и млъкнала, за да си поеме дъх, Добринка крачнала кротко до нея. Тикнала в разтрепераните ѝ от ярост ръце топчето готово платно и рекла:

— Погледни, всичко, що си повелила, е изпълнено от край до край, мамо... Дано само ти хареса платното.

Разярената жена се вдървила на мястото си като пън. От изумление очите ѝ станали големи колкото паници. И като започнала да ги врътка ту към бялото платно, ту към момичето срещу нея, тя девет пъти зинала да каже нещо и девет пъти от устата ѝ изхвърквали само задавени хрипове, сякаш някой я душел... А махленките, които мащехата била събрала да бъдат свидетели, когато завареничето се върнело с непипнати къдели в чувала, не закъснели да изтичат на

улицата. Начоколили слисаната жена и щом видели донесеното от Добринка платно, макар до една да мразели малко или много златокосата девойка от завист заради непохватните им дъщери, сега, без да се усетят, ахнали в един глас:

— Божичко, че как можа това момиче да натъкми платното толкова тънко, толкова меко, толкова бяло, сякаш с ръка не го е пипало!... Е-е-е, бравос, бравос, няма що, криво да седим, право да говорим — бива си го сирачето, златните ръце на майка си е взело!

Дори Цоцината майка промърморила със свити устни:

— Че такова чудо, сестрици, май и моята Цоца не би сколасала да стори за едничък ден!

Чак след тези похвали, които жилнали до болка завистливото ѝ сърце, езикът на мащехата отново се размърдал. Тя стрелнала със зли очи златокосото момиче, което продължавало да стои смирено пред нея, па като отворила за десети път големите си уста, предишният ѝ гороломен глас пак разлял кучетата в махалата:

— Мари никаквице, какво си се изправила сред старите жени като юдол? Няма ли в къщи за тебе работа ма, готованко проклета! — ревнола с отприщаното си гърло тя. — Хайде, бягай по-скоро у дома да стъкнеш огъня, да сготвиш вечерята, да извъртиш качамака, че видиш ли кърпела — на тресчици ще го направя от гърба ти, като те забера с него; а тебе на пита ще сторя!

А когато изплашената Добринка и звездочелото се изгубили в сумрака на двора, злата жена побързала да излее остатъка от гнева си върху събраните от нея махленки. Изправила се с целия си ръст срещу тях, врътнала им укорно с глава, па затрещяла с все сила и над техните глави:

— Срам и позор, жени, никога не съм допускала, че сте били такива глупачки... Как можяхте да се прехласнете толкова в платното на оная никаквица и да издумате такива врели-некипели щуротии за нея? Златни ѝ били ръцете, чудо на чудесата била сторила и не знам още какви други дивотии!... Я си отворете повечко зъркелите, мари сестрици, я огледайте по-добре боклука, що е донесла, попипайте го отново с опитните си кунки!

Зашеметени от гръмотевицата ѝ, жените приближили покорно до нея. Започнали да се пулят в тънкото като паяжина платно, да го мачкат между пръстите си, да кривят угоднически устни, да мърморят

неодобрително, да цъкат разочаровано. Накрая — окуражена от всичко това — мащехата се надула до пръсване и ревнала победоносно:

— Е-е, какво ще кажете сега, любезни? Коя от вашите дъщери не би изтъкала сто пъти по-хубаво платно, та одеде като шури прехвалихте оная некадърница! Ама на — чуждото яйце всякога е по-голямо!

И махленките, които само преди малко се надпреварвали коя да похвали повече донесеното от Добринка платно, изведнъж запели друга песен, като гракнали сякаш из едно гърло:

— Права си, сестрице-е-е, че то наистина не струвало нищо това платно, просто се чудим и маем как можахме одеде да не видим туй нещо!... О, нашите момичета къде-къде по-хубаво платно тъкат, къде-къде са по-сръчни!

Ала завистливата жена не ги оставила да превъзнасят дълго дъщерите си:

— Какво могат вашите щерки, любезни, вие най-добре си знаете... — прекъснала ги тя троснато. — Но утре аз ще изпратя с телето в гората моята Керачка, ще ѝ дам нови къдели и когато вечерта се върне, всички ще видите с очите си какво може, тя, златната на мама!

И каквото обещала, мащехата на другия ден така направила. Щом щастливото заварениче извело звездочелото да го отведе отново в гората, дето предния ден прекарало с него тъй безгрижно, мащехата изтичала като хала при тях, спряла момичето:

— Връщай се веднага в къщи, мързелано проклета! — блъснала тя девойката обратно към дома. — Днес моята Керачка ще иде да пасе телето, а ти ще останеш тука да изпереш прането, че цяла грамада непрани дрехи са се събрали за пране.

— Мамо, не може ли довечера да свърша тази работа? — опитала се Добринка да умилюва коравото сърце на злата жена. — Ще се върна по-ранко и ти обещавам да изпера всичко, до последното парцалче, та ако ще и до среднощ да не мигна!

— Млъбъбък, език да имаш, глас да нямаш — рекох, каквото рекох!

И подплашеното заварениче тръгнало покорно към дома, откъдето вече се показала — ядосана, че не си е отспала — доведената ѝ сестра.

V

Мащехата изпроводила щерка си и теленцето чак извън село. Там пъхнала в ръцете на Керачка една бохчичка с пет-шест малки памучни къдели и едно писано вретенце, па й поръчала с меден глас:

— Прави-струвай, мамино чедо, но днес изпреди тези къдели, пък за платното не бери гайле, ще го изтъчем двенките в къщи... Ама гледай, рожбо ненагледна, да изпипаш преждата, колкото се може потънка, по-здрава, та щом си дойдеш довечера у дома, съседките до една да ахнат и всички тебе да похвалят, а не оная мърла, завареницата!

— О-хо, за тая работа не се кахъри, мамо! — вирнала гордо глава Керачка. — Каквато съм си сръчна, ще изпреда такава прежда, че щом я зърнат съседките ни, начаса ще изгубят и ума и дума от смайване...

— Така, така, мами — засяла от драгост майката, сякаш ненагледната й рожба вече се била върнала от пасището с невиждана и нечувана по хубост прежда в ръцете си. — Нека се пукат душманите, дето само онази непрокопсаница хвалят, нека всички видят чии ръчички са златни — нейните или твоите!

— Ще видят, ще видят те какво може Керачка... — надула се още повече галената щерка от думите на майка си. — А сега да отведа това ненаситно животно да се наплюска в гората, че и аз да си видя там работата — нали мене чакат къделите в бохчата, не друг!

След туй — както била налютена срещу телето, че заради него не я оставили да се излежава според обичая си до пладне в леглото — Керачка се нахвърлила върху звездочелото като настръхнала вълчица. Закрещяла му с цяло гърло, започнала да го налага безмилостно, дето свари, с тоягата си. И смаяното добиче хукнало да търси спасение по път и без път право към гората, сподирено с яростни резове от мъчителната му. Така те — теленцето от страх и ужас, а пастирката от гняв и злоба — стигнали, кажи-речи, на един дъх в потуления горски кът с хралупестия дъб.

На поляната, щом натирила телето да пасе в един къпинак, задъханата от бягането девойка изведнъж се укротила. Спряла да крещи, захвърлила тоягата си. Сетне се дотърала до сянката на дъба, тръшнала се като пребита на меката тревица, па подвикнала към добичето:

— Хей, ненаситно животно, аз сега ще си подремна малко, че заради тебе не можах да си отспя! А ти през туй време плюскай, колкото ти душа иска, ама наглеждай и къделите ми, па като се събудя, ще видиш какво чудо ще стори с тях така ти Керачка...

Веднага след туй капналата за сън девойка се прозинала два-три пъти сладко-сладко, затворила натежалите си клепки и тозчас заспала дълбоко. Същия миг звездочелото, което наблюдавало от къпинака зорко всичко какво ставало със злото момиче, щом видяло, че то е заспало, тихомълком се измъкнало от трънаците. Отишло при вековния дъб, пъхнало, както предния ден бялата си глава с деветте звезди на челото в хралупата, и викнало:

— Мои девет верни побратими, девет сръчни джуджета, елате бързо при мене и на лошото момиче, което без причина с бой и ругатни обиди вашия побратим, според делата му платете!

Тъмната дупка грейнала пак още при първите му думи с познатата ярка светлина. Откъм коренището на вековното дърво, както преди, не закъснял да долети громолът от забързаните крака и на поляната пред теленцето отново наскачали като гумени човечета деветте джуджета. Задъхани, развълнувани, с искрящи от гняв очи, те с едното стъпване на земята вирнали брадатите си глави към муцунката на звездочелото и писнали нетърпеливо:

— Ето ни при тебе, побратиме... Кажи ни по-скоро кой те обиди, кой с ругатни и бой дръзна да те оскърби, за да го накажем веднага!

Теленцето им разказало с каква радост тая заран Добринка, тяхната мила сладкопойница от вчерашния ден, го повела отново на паша и как мащехата я върнала в къщи да пере, а сетне изпратила дъщеря си днес тя да го пасе. Описало им след туй как злото момиче, което сега спи хей там на сянката, се нахвърлило с тоягата си върху него и как из целия път дотука не спряло да го бие, да го ругае... Деветте джуджета го слушали с ококорени от ужас очи, потропвали час по час яростно с крака и чак брадите им треперели от възмущение. А когато накрая теленцето завършило тъжния си разказ, всички

започнали едно през друго в надпревара да предлагат кое от кое по-страшно отмъщение за мъчителната му.

Първи се обадили три от най-старите джуджета, които обещали:

— Ние ще докоснем езика ѝ с нашите вълшебни пръчки и тя никога вече няма да може пито да ругае, нито галена дума да продума — от мине до века ще остане безмълвна, няма като риба!

След тях други три джуджета, които били с по сто години помлади от най-старите си побратими, се закатали:

— Ние ще прокълнем ръцете ѝ, които са дръзнали да те бият, отсега нататък, щом похванат било тояга, било кърпел или каквото и да е друго дърво за бой, то веднага да се превърне на змия пепелянка и начаса да засъска срещу нея!...

А последните три джуджета — най-младите, най-разярените — викнали:

— Ние пък ще сторим така, че мъчителната ти да стане от грозна по-грозна, от страшна по-страшна, та всички люде да бягат презглава от нея, да я гонят като бясно куче от селищата си — целият ѝ живот да премине в самота, прокудена в пущинаците, далече от хората!

Ала теленцето с деветте звезди на челото не се съгласило с нито едно от тези предложения.

— Че девойката е зла и лоша, две думи няма, побратими, но нали ние не бива да надминем жестокостта ѝ? — рекло кротко то. — Затуй мисля, че засега ще ѝ бъде достатъчно сама да я направим за смях на мало и голямо...

— Кажи ни по-бързо как ще стане това! — затропали от нетърпение с крака джуджетата. — Докато се обърнеш-завърнеш, всичко ще сторим.

Тогава звездочелото им известило как мащехата се канела да събере тая вечер селото пред къщи, та когато се върне дъщеря ѝ, всички да видят колко работлива, колко сръчна е тя. „Вижте, бре хора, каква пъргава мома имам: хем цял ден телето е пасла, хем колко много прежда е сколасала да напреде, и то каква прежда, очите ти да останат в нея!... Но такава си е моята Керачка — минута не може да стои без работа; не е като другата, заварената ми щерка, дето от заран до вечер само гледа да се конти, да се кипри!“... Накрая теленцето казало:

— За мене като бял ден е ясно, че мъчителната ми няма да изпреде нищо, защото, както е заспала на сянката, ще спи до залез...

Ала нека направим така, побратими, та и къделите да не върне — да ѝ се смеят и кокошките, когато посрещачите се досетят, че е спала цял ден! А тази работа ще свършат най-добре пакостливите свраки — те ще пръснат памука така из гората, та поспаната три дни и три нощи да се трепе, три шепи от него да не събере... Хайде, повикайте по-скоро свраките да свършат работата си, преди оная да се е събудила!

Миг след туй деветте джуджета се пръснали навред из гората. От девет различни кътчета на леса екнали девет пронизителни изсвирвания на девет гласовити свирки. И просторният горски гъсталак зашумял от кресливата гълчава на безброй свраки, които започнали да се събират бързо-бързо към мястото, дето продължавала да си похърква безгрижно Керачка.

Щом се струпали на поляната с хралупестия дъб, свраките заобиколили бохчичката на заспалото момиче, измъкнали къделите, разпръснали ги по тревата. Взели да ги дърпат настървено с клюновете си, да ги ришкат чевръсто като кокошки с краката си. И превърнатите на пух и прах къдели се разхвърчали нашироко и нависоко, сякаш от безоблачната вие над зеления горски губер изневиделица се сипнал на парцали, на парцали пухкав снежец...

Докато ставало всичко това, макар край нея гълчаливите птици през цялото време да вдигали врява до небето, Керачка все спала и спала, все си похърквала сладко и безгрижно. Тя не се пробудила дори тогава, когато накрая свраките с още по-буйни, ликуващи крясъци започнали да пренасят останките от раздърпаните къдели по гнездата си, като не пропуснали да задигнат и вретеното ѝ... Мързеланата се размърдала чак при залез слънце. И щом отворила подпухналите си от дългото спане клепки, веднага се заканила:

— Дремнах, колкото дремнах, сега ще пипна с работливите си ръчички вретеното и каквато съм си сръчна, завчас ще изпреда от тънка по-тънка прежда, та като се върна при мама, всички съседки да видят какви златни ръце има нейната дъщеричка... Ох, има да се пука тогава от завист Добринка, че жените от махалата до една мене ще хвалят, моята слава на работница ще разнасят!

Но видяла празната бохчичка, зърнала и разхвърчалите се по тревата и околните дървета парцали от къделите, досетила се какви гости са я навестили през часовете на безгрижния ѝ сън, почервеняла

като домат от ярост, разтворила уста и ревнола със страшен глас на теленцето:

— Чакай да те науча, ненаситнико, дето знаеш само да хрупаш, друг път така ли ще пазиш къделите ми!...

Сетне полетяла с тоягата си подир побягналото добиче и докато двамата препускали по път и без път към селото, разярената девойка не спряла нито за миг да ругае и кълне звездочелото тъй гръмогласно, сякаш в гората връхлетели с гръм и трясък триста побеснели хали. В същото време деветте джуджета виждали и чували от хралупата си всичко, клатели тъжно старите си белобради глави и въздишали издълбоко:

— Ех, побратиме, от доброто си сърце патиш, братко, че ако одеве бяхме наказали тази вълчица, както ние искахме, сега тя нямаше нито да те ругае с немия си език, нито да те бъхта с превърналата се на змия тояга в ръцете ѝ!...

VI

Нетърпеливата майка зърнала отдалече как милата ѝ щерка тичала с все сила подир теленцето с деветте звезди на челото към дома. Помислила си, че Керачка е успяла да изпреде къделите, докато пасла добичето в гората, и сега бързала да се похвали с готовата прежда на съседките. Майчиното ѝ сърце се изпълнило с гордост и като посочила на заобиколилите я махленки запъхтяната девойка, викнала с просълзени от умиление очи:

— Вижте, мари жени, погледнете как чедото ми тича да се прибере по-скоро в къщи, за да свърши и тука някоя работа, след като цял ден е пасла телето в гората и връткала там вретеното!... Но такава си е тя, моята Керачка, сестрици, ще се поболее, ако не върши нещо!

И когато капналата от тичане девойка спряла сред кръга на любопитните съседки, щастливата майка я прегърнала и подканила с бълбукащ от вълнение и драгост глас:

— Хайде, дъще, хайде, чедо, покажи на дружките ми каква тънка прежда си изпрела днес, та всички да видят какви златни ръчички имаш!...

Но ядосаната от случката в гората Керачка се дръпнала сърдито от прегръдките на майката и отвърнала троснато:

— Нищо не съм изпрела ма, дори къделите ми пропаднаха в пущинаците...

После разправила пред всички как сутринта оставила телето да пасе, а тя полегнала на тревата да си подремне. „Нали заради това ненаситно добиче заранта ме дигнаха, кажи-речи, в тъмно, дрямката притисна така клепките ми, сякаш невидима магьосница ги затвори с пръстите си!“ Похвалила им се как след пробуждането веднага потърсила бохчата с къделите. „И каквито златни ръчички имам, щях завчас да изпреда такава тънка прежда, стринки, че ума си да загубите само като я погледнете!“ Подир туй със сълзи на очи им описала какво били сторили проклетите свраки с памука, докато тя спала мирно и кротко на сенчицата. „Раздърпали го, разпилели го, пакостниците, така

по дърветата и храсталаците, че три дни и три нощи да го събирах, шепа не щях да събера от него!“... Накрая се провикнала жално-милно към майка си:

— За всичко е виновно телето на Добринка, мамо!... Заколете го, иначе аз ще умра — млада и зелена ще ме загубиш, залудо ще си отидат златните ми работливи ръчички!

От разказа на мързеланата съседките разбрали каква била работата и се разотишли с кикот по домовете си. А майката — ох, майката изтичала позеленяла от срам и гняв в къщи и още от вратата насвила бащата на завареничето:

— Утре да заколиш проклетото теле, дето го домъкна от гората, че не сториш ли това, такава поразия ще направя, та сто години мало и голямо за нея да говори де седне, де стане!

Бащата в началото се опънал. Не давал и дума да се издума да погуби звездочелото, едничката радост и утеха в мъчния живот на дъщеря му. Ала злата жена тропала така яростно с крака пред него, трещяла с гороломното си гърло над главата му така страшно, че по едно време кроткият човечец не издържал. Дигнал ръце, предал се:

— Добре де, млъкни най-сетне, утре ще го заколя, само мир да е... — врекъл се с дълбока въздишка към полунощ той.

Добринка, която не пропуснала нито думичка от свадата между мащехата и бащата за теленцето, щом чула, че изтерзаният човек обещал да заколи звездочелото, начаса се измъкнала с подкосени крака от къщи. Отишла ни жива, ни мъртва в обора, прегърнала гиздавата глава на приятелчето си и горко заридала. От сините ѝ очи се сипнали едри сълзи, които опарили бялата му шия, накитеното му с девет звезди високо чело, умните му големи очи.

— Девојко-девојчице, златна косице, защо плачеш, сестро, защо рониш над мене като над умряло горещи сълзи? — пръхнало телето с топлодъхата си муцунка срещу разплаканото лице на девојката.

— Как да не плача, теленце-братленце, как да не роня сълзи, когато преди малко моят баща, насвит от злата ми мащеха, обеща утре да те заколи! — захлипала още по-безутешно Добринка. — С кого тогава ще излизам в гората, братко, на кого ще пея там мамините песни?... Ох, горко ми, горко, едничка радост си имах, и нея ще ми вземат!

— Не плачи, девойко, не се тревожи... — проговорило отново теленцето. — Ако ти сториш всичко, което ти поръчам сега, утрешната ми гибел ще разчисти пътя на нещо много добро за мене, дете аз го чакам с години да се случи...

След туй звездочелото разказало какво трябвало да направи младата му стопанка подир неговата смърт, та злото да се превърне на добро:

— Щом утре баща ти ме заколи, ти, прави-струвай, но гледай да прибереш сърцето ми. Вътре в него ще намериш едно златно зърно. Посади това зърно още първата нощ след гибелта ми в моминската си градина сред лехата с шибоите. Сетне девет нощи подред го поливай със сълзите, които ще изплачат за туй време очите ти от мъка по мене. Изпълниш ли това, девойко-девойчице, златна косице, на десетата заран ще видиш какво чудо ще стане в градината ти... А що ще сториш по-нататък, няма да те уча сега, сестрице — за него ще послушаш единствено сърцето си!

Добринка направила всичко, което ѝ поръчало тази нощ звездочелото.

Девет нощи след неговата гибел нажалената девойка не затворила нито веднъж мигли за сън. Девет утрини подред слънцето огрявало съсипаното от скръб сиротинче все с подпухнали от плач очи в градината му, все навело глава над мястото, дете лежало заровено сред шибоите зърното от сърцето на звездочелото теленце. И на десетата заран наистина се случило нещо невиждано, нещо нечувано дотогава.

Щом първите лъчи на дневното светило поръсили земята, в безоблачното небе изневиделица треснала ослепителна мълния. Същия миг могилоката със заровеното зърно се разпукнала по средата, сякаш някой я бил разсякъл с огнен меч, и от пукнатината пред слисаните очи на девойката поникнала една фиданка, която се устремила бързо нагоре — към лятното небе, към животворното слънце. Така още преди Добринка да проумее какво става, сред дъхавите шибои на градината разперило клони и зазвъняло със сребърните си листа стройно ябълково дърво, натежало от едри златни плодове, които грейнали като малки слънца.

Но с вълшебната поява на сребролистата ябълка не се свършили чудесата, които станали през този ден в градината на Добринка...

Когато около чудното дърво се събрало да му се порадва и подиви, кажи-речи, цялото село, в горния край на пътя, който слизал от горската поляна с хралупестия дъб, се разнесъл громол от забързани конски копита. Дигнала се пушилка и преди събраният при ябълката народ да разбере какви гости пристигат, пред градинката на сирачето спрели запъхтените си коне дружина млади конници. Предвождал ги, яхнал на белоснежен жребец, дивно хубав момък. Той бил облечен от главата до краката в сърма и коприна, а на високото му бяло чело сияели девет златни звезди, кичнати там като китка огнени цветчета.

По звездите върху момковото чело старците от селото тутакси познали в лицето на младия човек сина на техния болярин, изчезнал без вест и кост от бащиния си замък, като че ли бил потънал в земята... Къде ли не го търсили тогава родителите му; кого ли не спирали да питат-разпитват дали не знае нещо за любимото им чедо. Ала всичко отишло напусто. Момъка го нямало и нямало; никой нито го бил виждал, нито чувал... А ето го сега отново жив и здрав пред старите им очи — млад, като преди, и все така хубав, като в деня на изчезването му — все едно, че не се е губил незнайно къде девет дълги години, а току-що идвал от дома си след безгрижен момков сън.

— Момичета, нека някоя от вас ми откъсне поне един плод от това чудно дърво, че очите ми останаха в него! — обърнал се болярският син към девойките, които стоели като омагьосани и не знаели на сребролистата ли красавица повече да се дивят, или на падналия сякаш от небето при тях звездочел хубавец. — Ще се отплатя щедро на тази, която ми даде ябълката!

Първа разбутала дружките си и се втурнала да изпълни желанието на момъка Керачка. И щом стигнала под дървото, протегнала лакоми ръце към плодовете, дето висели на най-ниския клон. Ала преди да докосне златните зърна, ябълките звъннали като камбанки — бим-бам... зин-зън... дин-дан! — и пред изумените очи на скупчения народ отскочили като птици нагоре, високо към върха. Злото момиче кипнало, разкрещяло се и започнало да блъска с ръце и крака дънера. Но от разтърсеното дърво, вместо да се посипят на земята златни ябълки, бръмнали сърдито рояк оси. Налютени, осите връхлетели като градоносен облак към дръзкото момиче и взели да го жият настървено, където сварят — по свикналите да бият ръце, по

вечно нахмуреното му лице, по гласовитата му за клетви и ругатни уста.

— Олеле, майчице, загивам!... — ревнола изпожилената от осите девойка и търтила с отекала като мехур глава да се спасява у дома, в маминия скут, изпратена от кикота на конниците и на развеселените селски момичета.

Когато момичето се скрило в къщи, изчезнали и разгневените оси. Откъм сребролистата корона на чудното дърво пак зазвъняло сладко, сякаш отново се люшнали невидимите камбанки, и златните ябълки до една се върнали по старите си места.

Втора, подкокоросана от майка си, тръгнала да изпълни желанието на хубавия момък Цоца, най-близката приятелка на Керачка. Ала щом и тя посегнала да откъсне от златните ябълки, начаса я сполетяла същата участ, която прогонила с рев и вопли дружката ѝ от сребролистото дърво... Тогава звездочелият ездач подвикнал на потулилата се сред тълпата Добринка:

— Девойко-девойчице, златна косице, хората тебе зоват стопанка на тази градина... Опитай се ти да ми откъснеш една ябълка; може би златните плодове няма да побягнат от стопанката си!

Чула от устата на момъка познатите ласкави думи, с които звездочелото теленце приживе се обръщало към нея, Добринка само дето не се строполила без сваяст на земята. „Не виждам ли, майко мила, в лицето на този звездочел момък оживялото ми теленце...“ — затупкало лудо сърцето ѝ, люшнато от сладко предчувствие. Събрала сили, овладяла се и стигнала криво-ляво под ябълката. Дигнала ръце нагоре към сребролистата корона и пред очите на целия събран народ станало ново чудо. Щом пръстите на момичето докоснали най-ниския клон, златните ябълки отново се раздвижили. Но този път те не полетели, както преди, като подплашени птици към върха, а с гальовен звън една по една се сринали кротичко от дървото в краката на синеоката девойка.

Добринка се навела, избрала най-едрата ябълка, дигнала я от земята и със сведени от сваян очи, с подкосени от вълнение крака тръгнала да я поднесе на момъка. Ала той не посегнал към златния момински дар... Вместо да вземе ябълката, младият човек грабнал със силните си ръце самата девойка. Наместил я до себе си върху сребърното седло на белоснежния жребец и бързоногого животно

препуснало като вихър с гиздавия си товар обратно към планината, където вишел в облаците острите си кули замъкът на момковия баща. И когато подир три дни там с екливи тъпани и сладкогласи свирки започнала неவிждана и нечувана сватба, на която най-тачени гости били хората от невестино село, звездочелият жених разкрил пред сватбарите тайната на внезапното си изчезване преди девет години:

— В оня тъжен ден царската дъщеря, която е голяма вълшебница, ме превърна на теле, защото не приех да ѝ стана съпруг. И може би навеки щях да си остана такъв, ако в селото ви не бях срещнал сегашната ми златокоса невеста... Сълзите на Добринка, които тя проля от жал по мене през деветте нощи след гибелта ми, развалиха магията на жестоката царкиня и ето ме сега отново сред вас, мили люде, в предишния си човешки образ — щастлив съпруг на щастлива невеста!

Докато момъкът говорел, очите на Добринка пак се обливали в сълзи. Но това били сълзи, каквито бих желал да видя и във вашите очи, защото те бликали от едно сърце, споходена от дълбока радост...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.